

виправдовують, або про неможливість залучення третіх осіб, якщо спір стосується прав та законних інтересів цих осіб, - з дня такої заяви.

Перевагами медіації є те, що вона є добровільною; кожна сторона конфлікту з яких на будь-якій стадії медіації може відмовитися від її проведення і передати спір на розгляд у судовому порядку. Медіація проходить за умови збереження конфіденційності інформації, нерозголошення відомостей, одержаних у ході переговорів. Для медіації притаманний високий відсоток виконання угод, досягнутих у результаті її проведення. Це зумовлено тим, що сторони особисто беруть участь у пошуку оптимального рішення, яке врахувало б інтереси обох учасників спору. Сторони намагаються виконати рішення, на пошук якого ними були затрачені власні зусилля. Відсутньою є стадія примусового виконання угоди. У випадку відмови учасників методу виконувати досягнуту угоду, медіація вважається невдалою, і в такому разі можливе проведення повторної медіації, за умови згоди на це сторін, або передача справи на розгляд суду.

Таким чином, на сьогодні медіація може розглядатися, як перспективний та досить дієвий спосіб вирішення юридичних конфліктів, який поєднує у собі як приватно-правові так і публічно-правові аспекти. Неабияке роль у забезпеченні реалізації рішень, прийнятих у ході процедури медіації, відіграє її юридичне оформлення та врахування всіх нюансів, визначених законодавством. У зв'язку з цим фахівці-юристи є найбільш перспективними професійними медіаторами, у повній мірі це стосується адвокатів.

Адвокати мають розглядатися як важливі суб'єкти медіації, завданням яких має стати задоволення інтересів кожної із сторін, а не боротьба за права та інтереси свого клієнта. У кінцевому рахунку завданням сторін і їх представників є вирішення конфлікту на досудовій стадії та недопущення юридичного провадження.

Ковач Е.В.

*студентка 5-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ЗАХИСТУ АДВОКАТОМ ІНОЗЕМЦІВ ТА ОСІБ БЕЗ ГРОМАДЯНСТВА

В процесі сучасного реформування та інтеграції, більшість держав світу добросовісно стають на захист своїх громадян, деталізуючи їх права у вітчизняних нормативно-правових актів. Кожна людина має невід'ємні права, які переслідують її з народження, проте в деяких випадках, з метою недопущення свавілля держава обмежує права тих чи інших осіб. Задля дотримання гуманності та підтримання позиції міжнародної спільноти майже всі держави надають права іноземцям та особам без громадянства, як власним громадянам. Невід'ємним правом кожної особи є право на захист своїх прав, свобод та інтересів адвокатом. Та чи не обмежуються ці права за законодавством України?

В Конституції України в статті 26 зазначається: «Іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, - за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України». Крім того, статтею 3 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» передбачено, що іноземці та особи без громадянства, які перебувають під юрисдикцією України, незалежно від законності їх перебування, мають право на визнання їх правосуб'єктності та основних прав і свобод людини. Відповідно до статті 9 Конституції України: «Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України».

Україна як держава, яка підтримує позиції багатьох іноземних держав 11 січня 2013 року приєдналася до Конвенції «Про статус апатридів», відповідно до положень якої, а саме п.2 ст.16 на території Договірної Держави свого звичайного місця проживання апатрид користується тим же становищем, що й громадяни Держави у питаннях стосовно права звернення до судів, зокрема, у питаннях юридичної допомоги і звільнення від *cautio judicatum solvi*. Крім того, згідно п. 3 ст. 19 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» одним із видом

адвокатської діяльності є: «Захист прав, свобод і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, особи, стосовно якої передбачається застосування примусових заходів медичного чи виховного характеру або вирішується питання про їх застосування у кримінальному провадженні, особи, стосовно якої розглядається питання про видачу іноземній державі (екстрадицію), а також особи, яка притягається до адміністративної відповідальності під час розгляду справи про адміністративне правопорушення».

Також, відповідно статті 6 Конвенції «Про захист прав та основоположних свобод людина та громадянина» кожен обвинувачений у вчиненні кримінального правопорушення має щонайменше таке право, як захищати себе особисто чи використовувати юридичну допомогу захисника, вибраного на власний розсуд, або – за браком достатніх коштів для оплати юридичної допомоги захисника – одержувати таку допомогу безоплатно, коли цього вимагають інтереси правосуддя.

Відповідно до статті 3 Закону України «Про безоплатну правову допомогу», право на безоплатну правову допомогу - гарантована Конституцією України можливість громадянина України, іноземця, особи без громадянства, у тому числі біженця чи особи, яка потребує додаткового захисту, отримати в повному обсязі безоплатну первинну правову допомогу, а також можливість певної категорії осіб отримати безоплатну вторинну правову допомогу у випадках, передбачених Законом України «Про безоплатну правову допомогу».

Отже, Україна надає можливості щодо захисту прав, свобод та інтересів іноземців та осіб без громадянства адвокатами, так як вони користуються правами та обов'язками громадянина України. Це передбачено, як нормами Конституції України так і низкою нормативно - правових актів України.

Крім того, наша держава ратифікувала ряд міжнародних договорів. Оскільки норми зазначених вище Конвенцій є частиною національного законодавства, адвокати повинні ними керуватися під час здійснення своєї діяльності. Адвокати можуть реалізувати свої права щодо захисту свого клієнта під час кримінального провадження.

Також, законодавство України встановлює можливість використання іноземцями, особами без громадянства права на первинну та вторинну безоплатну правову допомогу, це в свою чергу дає змогу таким особам ефективно, вчасно, без значних матеріальних витрат реалізувати це право і захистити цим самим свої власні інтереси.

Проте, проаналізувавши нормативно-правові акти України, можна дійти висновку, що, все ж таки, повноваження адвоката щодо зазначеної категорії суб'єктів чітко не регламентовані.) Із вказаних вище норм випливає, що адвокати можуть реалізувати ті права, які встановлені статтею 20 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність».

Підсумовуючи все вищевикладене, доцільно зауважити, що питання захисту адвокатом вказаної категорії осіб, з огляду на їх правовий статус, потребує більш чіткого законодавчого закріплення.

Кравченко Т.С.

*студентка 5-го курсу факультета підготовки следователів
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЭФФЕКТИВНОСТЬ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ АДВОКАТА КАК ЭЛЕМЕНТА ПРАВООЩИТНОЙ ФУНКЦИИ

Адвокатура – один из ключевых элементов в системе правозащитных органов. Именно к адвокату чаще всего обращаются в случае необходимости защиты своих прав либо же в случае их нарушения. Однако, важнейшим является вопрос эффективности адвоката, ведь обращаясь за защитой своих прав лицо нуждается в квалифицированной и эффективной помощи.

На законодательном уровне никаким образом не могут быть установлены критерии эффективности адвокатуры в целом, тем более каждого адвоката в отдельности, так как это просто не представляется возможным, ведь критерий эффективности – оценочное понятие. Тем не менее, в научных кругах существуют определенные точки зрения на этот счет.